

רֹצִים לַחֲתוּךְ לָנוּ שׁוּב!

בִּיְעָמִי קרטֶר, המנהיג, נשוי פלוס ארבעה, שילוב של דמות מנהיג ונביא: „באנו לחיות כאן בשלום — וכופים עלינו לצאת למלחמה.“

חֹזֵר הומס, יפהפיה בת 16, לומדת בתיכון: „אני אוהבת בייבול וריקודים.“ לבני קבוצתה המבוגרים יותר, בעיות רציניות וכבדות יותר.

אַלְחָנוּ אלס (30), מתפרנס מייצור מוצרי-עור: „באתי למולדת של אבותי — וגיליתי שהממשלה לא רוצה יהודים שחורים.“

מקסימות. בעלות מראה אקוטי על אף שמותיהן כשרה, לאה וכדומה, נתגלו כעקרות-בית חרוצות ושכנות טובות. הילד-דים, למרות שלא הבינו בתחילה מילה עברית, התגלו כתלמידים מוכשרים, הש-תלבו בקלות בכיתותיהם. מחוץ לכיתה,

ישליכו אותם מהארץ? הרי תקום מיד זעקת-אימים כי ישראל היא מדינה גוי-ענית, הסוגרת שעריה בפני כושים. העולים החדשים, צעירים כולם, הגבי-רים מזוקנים וגבוהי-קומה, הנשים עטור-פות גלימות צבעוניות, הועברו לדימונה.

דינה. התוצאה: הם נאלצים להתגורר ב-בתי חבריהם הוותיקים, אלה שזכו עדיין לדירות. התוצאה: שתיים-שלוש משפחות גרות בדירה אחת. משפחות אחרות — במיקלטים.

הסיבה למצב מחפיר זה: הרבנות אי-ננה מכירה בתושבים הכושים כיהודים, תובעת מהם להתגייר. כל זמן שהם אינם מוכרים כיהודים — אין הממשלה מוכנה להעניק להם מעמד של עולים חדשים.

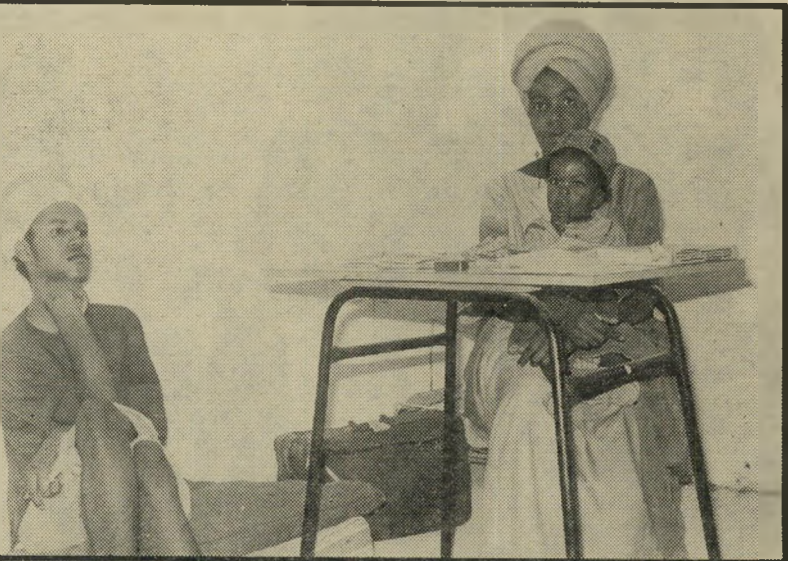
משרד הקליטה אישר, כי בגלל שאינם יהודים, אין לו כל קשר איתם. הסוכנות היהודית מצידה קבעה השבוע: „אין לנו שום קשר לפרשה. אנחנו לא מטפלים ב-קליטה.“ מה שהיה לא כל כך מדויק, בהתחשב בכך שהמשפחות הכושיות הרא-שונות קיבלו את דירותיהן במרכז הקלי-טה בדימונה — השייך לסוכנות.

תשובת הכושים: „אנחנו יהודים בני יהודים. כולנו עשינו בריית-מילה, אנחנו מאמינים באלהי ישראל ובאנו לישראל בגלל שאנחנו יהודים. מה הרבנים רוי-צים מאיתנו — לחתוך לנו שוב? מפלים אותנו לרעה לא בגלל שאנחנו לא יהו-דים, אלא בגלל שאנחנו שחורים.“

דֵּעִיר הַעֲנֵק, שחור-העור, שהת-רץ ייצב ביום הרביעי האחרון בלישכ-תה של גולדה מאיר, נראה כשגריר של מדינה אפריקאית: מזוקן, בעל מיבטא אנגלו-סקסי בולט ולבוש גלימה צבעונית, אפשר היה לחשוב שהוא בא למסור את ברכות השלום של ראש ממשלתו לראש ממשלת ישראל.

אלא שהצעיר לא היה שגריר זר. הוא היה תושב הארץ — והוא בא לא כדי למסור שלום, אלא כדי להכריז מלחמה. היה זה בִּיְעָמִי קרטֶר, מנהיגם של ה-כושים האמריקאים, שהחלו עולים לישי-אל לפני שנתיים, והתיישבו ברובם בדי-מונה.

המכתב שהוא מסר ליעקב ברעם, איש לישכתה של גולדה, כלל אולטימטום ל-ראש הממשלה: אם ממשלת ישראל לא תכיר בו ובאנשיו כיהודים, תעניק להם את הזכויות המגיעות לעולים חדשים — תפתח הקבוצה במאבק ברחבי העולם, תפנה למסודות האו"ם ולמדינות אפריקה ותבקשם להתערב נגד „הגזענות בישר-אל, שבגללה מפלים אותנו לרעה רק בגלל שאנחנו שחורי-עור.“

מְגוּרִים בְּמִיקֵלֵט לאחר שמשרד הקליטה סירב להכיר בכושים שהגיעו ארצה כעולים, להעניק להם דירות, נאלצו הבאים להיקלט בבתיהם של בני-אמונתם בדימונה — ואף במקלטיהם. משפחה כזו, הגרה במיקלט, היא של אוריאל יוחאט בן-ישראל (20, יושב משמאל), אשתו שרה.

התגלו כילדים עירניים, מלאי שמחת חיים, רוקדים ומפזזים ללא הרף, במיקצב טבעי נדיר הטבוע בדמם, השתלבו מיד בחבי-רתם של ילדי המקום. לרגע, נראה היה שהדברים הסתדרו. העולים נקלטו, מהמדינה נמנע בזיון, ובמשרד הקליטה קיוו לסיום מוצלח: „נקווה שהם יתאכזבו גם בדימונה, כמו

הם קיבלו בשלב ראשון אשרות-כניסה ל-שלושה חודשים, דירות במרכז הקליטה, וסודרו בעבודה בלי הפרעה ביוורקראטית. מלאי רצון טוב ומרץ, השתלבו במהי-רות בסביבה. הגברים, מגמגמים קצת עב-רית, חובשי כיפות ונושאי שמות כמשה ויחזקאל, נתגלו כעובדים חרוצים ומק-צועיים. הנשים — אחדות מהן יפהפיות

זַעֲקַת-אִימִים

דִּירָה — בְּמִיקֵלֵט

ש תִּי נִקְוֹדוֹת מְכַאֲבוֹת בְּמִיּוּחַד לִי קֶרְטֶר וְאַנְשָׁיו:

● מאז בואם לארץ, נולדו לאנשי ה-קבוצה כאן כשלושים ילדים. „הם כמו ממזרים. הממשלה מסרבת להכיר בהם. אין להם תעודות לידה. אפילו בדרום-אפריקה לא מתנהגים ככה. דימונה נהייתה עיר הממזרים.“

● משפחות כושיות נוספות, המגיעות, טיפין טיפין אך ללא הרף, מארצות-הברית — אינן זוכות יותר לכל הכרה וטיפול מצד הסוכנות ומשרד הקליטה. עולים חד-שים אלה פשוט אינם קיימים לגבי המ-